

De huid van leven

Stadsgedichtrede voor het Lappersfortbos

door [SabineLuypaert](#)

Wijdopen als een gehucht lig je daar, donkergekleurd, met bólle schaduwen van uw takken, betraand. Ik val haast stil tussen dode rozen, de grond is doordrenkt door huilerige regen. Ik zie het aan, met ijsgerand blauw in mijn blik. Begrijp de confrontatie, Verstoort snijdt druppeldiepte doorheen jouw flanken en elke toeschouwer tot traan. Happend door schimmen, bijt ik vliezen uit vonken in dit schemerzilt, en revolteer. Jij koningin, geaquarelt met zinnen en dan tot peul gevruucht, verblijft gebonden. Ligt daar, in de schamelheid van een moderne hand, afwachtend, onzeker, ... Met traanwimperige oogopslag verblijf ik hoog op mijn woordentoren, hopen op het lengen der dagen met verschalking van de boshakkerslust. Wolkenschapen vertederen jouw groene kruin in fluister.

Geschiedenis ruiselt door de jongste scheut tot ver voorbij de oudste eik. Ik huil, om het verzuim van jouw hortus, vol dichtgeslibde kanalen, verziekt door politiek, schuldig gemaakt aan een aandoend pallet. Bijna geveld door goedbedoelde adviezen, die helaas voor sommigen, geen oor vinden. Natuur is immers onze constante factor, zij rest en blijft, altijd, tot wijzelf onze oorsprong verzieken.

Ik vecht mee tegen dit laatste idee,
Ik vecht mee tegen de vergankenis van ons erfdeel,
Ik vècht met mee, met woorden,
ja, IK VECHT! Gelovend in surveillerende symptomen, moeilijke verhoudingen inziend, inspeland op de afzonderlijkheid van de geest der mensen, alom vertegenwoordigd in het geloof dat de tijd van praten nooit voorbij is.

Geen uitgangspunt mag verzanden in argumentatie die de teloorgang van jouw bos bewerkstelligen. Jij, groen van verticale wonders, streelt elk breukvlak in de gedachtegang van hun verankering.

Wij,
leven,
WIJ LEVEN,
Wij lèven geen suggestie,
Wij léven in het geluk associatie te duiden,
Wij genieten het aroma van natuurlijke sculptuur. En is er soms iets mooier?
Wij suggereren niets,... zijn enkel betrokken, ...bezitten de kracht van monumentaal evenwicht, en genieten de bron die centraal staat.
NATUUR

O Lappersfort, gij bos, gij centrum, gij historische bron.
Gij KRACHT,
Geniet een oeuvre aan betekenis. Streelt de verhouding van mens en natuur.
Vlijt symbiose van groen en communicatie.
Geniet de mens als toerist in uw armen.
Omarmt de vogelaar, de wandelaar, de babbelaar, de redenaar, ja, zelfs de commerciëleenaar.
Gij omarmt al wat leeft, zelfs hij die liegt.

En hij die jou beliegt, is hij die geen leven waardeert, is hij die geen streven vereert,
Is hij die zichzelf degenereert,
Is hij,
Is mens,
Is slechts een spat,
Niet meer dan dat.

Nauwelijks van invloed in het geheel van wat u, geliefkoosd bos, ons voorschotelt.
Onverbeterlijk in aparte politieke aandacht, maar geëerd door hen die u liefhebben. Door hen
die leven liefhebben en als dusdanig functioneren.

Gij Lappersfort, noodzakelijk voor het functioneren van boom en mens, van plant en dier, van
leven en het allerlaatste woord.

Gij Lappersfort, de long van Brugge, strevend naar onafhankelijkheid,

Gij vruchtbare grond in elk stads applaus.

Gij sierlijke noot in het geheugen van het kanaal.

Gij hartstocht in de onbedachtzaamheid van politiek. Steeds strevend naar ooit, aantoonbaar
tot de laatste nerf.

Gij, armslag in het charisma voor zij die vechten voor uw behoud. Gij front dat elk tegendeel
bewerkstelligt,

Gij, tijdperk in nieuwe poëzie, Gij, de besmetting van onverbreekelijkheid,

Gij, liefde voor al wat leeft, tot diep in de nadrukkelijkheid der verzen van uw gastdichters,

Gij pyloon, in de verlichting van hoop,

Gij landschap in uw natuur, Gij, schoonheid in uw sober zijn,

Gij overdaad in uw solide hart,

Gij helderheid in uw vertakking,

Gij, met ingewikkeld leven in uw achtergrond, met het genieten op uw voorgrond, gij, het
sculptuur in uw monument.

O Lappersfort, kosmische pracht in ons statement, geniet de strakheid van beweging, rest als
connectie, steen na steen na boom na scheut na Gij, verdient de aandacht van ons,
beredetwiste mens, om de driehoeksverhouding tussen u, en mens en geschiedenis, de
toekomst in te luiden.

Gij, vult tussenruimten in onze onzekerheid, schildert met zelfexpressie de mooiste
vertedering, bespeelt de mens als een cineast, kentert de behoefte tussen leven en
verwantschap.

Gij Lappersfort, gij continue momentopname, vloeit door van hoofd tot pen, creëert geen
illusies maar een feit, verwijst intiem naar de schakel tussen mens en zijn.

Gij, Lappersfort, onthoudt u van argwaan, blijft onbeholpen achter in deze brakke tijden, waar
politiek de kans op toekomst lijkt te winnen.

Gij Lappersfort, bezitter van het ongerepte, vindt onderkomen in het detail van evolutie.

Gij, Lappersfort, roept uw verhaal, en schildert mee aan de diepgang van een ruimer besef.

Gij, Lappersfort, wij volgelingen blijven hardnekkig meevechten in de expressie waarmee
deze woorden tegen uw basten slaan.

Gij, Lappersfort, ligt daar, als een zongerijpt gedicht, wachtend op verlossing, niet op uw
ontbossing.

Sabine Luypaert, Lappersfort Poets Society

<http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>